

Perheeni Takia Ari työnsi yöklubin oven auki. Aikaisemmin vaimeana pauhuaava musiikki voimistui ja voimistui, mitä syvemmälle sisään hän käveli. Hetki sitten hän käveli pitkän jonon ohi ja portsari vilkaisi hänen verisiä käsiä, hymähti ja päästi sitten ohitse. Joka kerta ihmiset alkoivat mutisemaan jonossa, kun niin kävi. Kukaan ei pitänyt jonottamisesta ja oli epäilemään, että jotkut pääsivät suoraan sisään. Ari oli kuitenkin jo tottunut sellaiseen reaktioon eikä välittänyt asiasta. Musiikki oli niin kovalla, että siinä vaiheessa, kun Ari oli tanssilattian lähellä, hän tunsu basson jyskeen vatsansa pohjassa. Hän käveli ihmisten ohi, jotka tanssivat tekosavun ja eri väristen valojen keskellä. Savussa näkyi myös valotikkuja, joita tanssijat heiluttelivat ilmassa. Välillä valot heijastuivat tanssilattian yllä roikkuvista diskopalloista ympärillä seisoviin tummiin seiniin. Yöklubissa oli päällä hallittu kaaos, niin kuin jokaisena muunakin iltana. Ari jatkoi matkaa baaritiskille vilkuillen klubin perällä olevaa VIP aluetta. Hän etsi sieltä tiettyjä kasvoja, mutta ei nähnyt niitä. Hän näki alueella vain paljon puolialastomia naisia, jotka tanssivat rikkaiden miesten pöydillä. Naiset tekivät parhaansa, jotta miehet laittaisivat seteleitä heidän rintaliivien väliin, mikä ei ollut vaikeaa. Tanssijat rikastuivat, joka ilta ja yö enemmän, kuin monet tavallista työtä tekevät naiset. Heille rikkaiden miesten viettely oli helppoa rahaa. Välillä, joku saattoi kypäillä liikaa, mutta sitä varten klubilla oli paljon turvamiehiä, jotka pitivät asiat kuosissa. "Onko pomo paikalla?" Ari kysyi ystävältään saapuessaan baaritiskille. Hän oli tuntenut Kellyn jo pienestä pojasta asti. He olivat aina olleet kuin veljeksiä. Jo kauan ennen perheeseen liittymistä. Kellyn veriveli tutustutti heidät Migueliin kuusi vuotta sitten. Yöklubin pomoon. Aluksi Ari oli ollut epäileväinen. Kellyn veli oli liikkunut epämääräisessä porukassa eikä Ari halunnut seurata hänen jalanjäljissä. Mutta tutustuttuaan Migueliin ja hänen luomaan perheeseen Ari muutti mielensä. Hän tajusi organisaation olevan kuin yhtä suurta perhettä. He pitivät toisistaan huolta ja varmistivat, että kukaan ei joutunut ongelmiin. Jos joutui he auttoivat toisiaan selviytymään niistä. Lisäksi palkka oli hyvää. Ari ja Kelly liittyivät perheeseen virallisesti kahdeksantoista vuotiaina. Kelly tyytyi baarimikon hommiin, ja Ari otti vastaan hieman riskialttiiman työn. "Kyllä hänen pitäisi olla." Kelly sanoi ja vilkuili hänkin VIP alueelle. "Haluatko odotellessasi jotain juotavaa?" "Kaada vaikka yksi olut." Ari sanoi ja nosti kätensä baaritiskille. "Mistä moinen?" Kelly kysyi täyttäessään tuoppia kuohuvalla. Hän nyökkäsi Arin verisiä käsiä päin. "Tuli mutkia matkaan." "Onko kaikki hyvin?" Kelly kysyi. Hän ei säikähtänyt pienestä määrästä verta. Hän tiesi, sen kuuluvan työnkuvaan. "Kerron joskus myöhemmin." Ari vastasi ja naputteli sormellaan tiskiä. Jos hän olisi ollut fiksu, hän olisi kertonut heti mistä oli kyse, mutta vaarassa ei ollut pelkästään hänen oma nahka. Kelly ei tällä kertaa pystyisi auttamaan vaikka haluaisi. Lisäksi Ari ei halunnut asettaa parasta ystäväänsä tilanteeseen, jossa hänen täytyisi tehdä valinta. Ari tiesi, minkä valinnan Kelly tekisi ja pysyi siksi hiljaa. Tämä oli vaarallisin verkko johon hän oli tähän mennessä sotkeutunut. "Nuo rikkaat paskiaiset näyttävät janoisilta. Käy viemässä heille juotavaa. Minun piikkiini." Ari sanoi ja katsoi vielä kerran näkisikö etsimiään kasvoja VIP alueella. "Pyydä samalla Miguel takahuoneeseen, minulla on hänelle tärkeää asiaa." "Mikä on niin tärkeää, että et voi kertoa minulle?" Kelly kysyi ja odotti hetken ennen kuin lähti viemään juomia janoisille miehille. Hän ei ollut vihainen tai loukkaantunut. Hän tiesi, että näissä hommissa tietämättömyys saattoi joskus olla hyvä asia. "Pyydän pomoa tulemaan sinne." Kelly sanoi ja lähti kantamaan shottilaseilla täytettyä tarjotinta tanssilattian reunaa pitkin klubin perälle. Vaati taitoa olla läikyttämättä juomia, kun ympärillä vilisi kymmeniä humalaisia tanssijoita. Ari vilkaisi nopeasti diskopalloja, jotka roikkuivat katosta ja heittelivät monen värisiä laservaloja ympäri täyttä ja meluisaa klubia. Sitten hän kiersi baaritiskin toiselle puolelle ja avasi oven johon oli naulattu pääsy kielletty kyltti. Oven takana oli käytävä, jonka varrella oli paljon pieniä huoneita. Kukaan ei yrittänyt estää hänen kulkua. Kaikki klubin työntekijät tunsivat hänet.

Hän oli toiminut huumeidiilerinä heidän joukossa jo kuusi vuotta. Musiikin jyske vaimeni, mitä pidemmälle käytävään Ari käveli. Hän meni käytävän päässä olevaan huoneeseen, joka oli muita huoneita suurempi. Ovessa luki pomon nimi. Huoneen molemmilla laidoilla oli ruskealla nahkalla verhoillut sohvut. Perällä oli suuri puinen kirjoituspöytä, jonka takana oli kalliin näköinen nahkatuoli. Vain Miguel sai istua siinä ja vain hän sai käyttää huoneen tietokonetta. Hän oli ainut, joka tiesi sen salasanan. Koneessa oli monien suojauksien takana kaikki tiedot heidän menneisyydestä ja tulevista operaatioistaan. Ari käveli huoneen perimmäisen seinän luokse ja vilkaisi ikkunasta ulos. Kapea kuja ikkunan toisella puolella oli pilkkopimeä eikä siellä näkynyt liikettäkään. Ari palasi huoneen puoleenväliin ja katseli seinällä roikkuvia tauluja. Jokainen niistä esitti ihmisjoukkoa. Ensimmäinen kuva oli otettu kolmekymmentä vuotta sitten. Seuraava kaksikymmentä vuotta sitten ja viimeinen kymmenen vuotta sitten. Jokaisessa kuvassa oli ihmisiä riveissä ja jokaisen kuvan keskellä seiso i Miguel. Perheen pää. Jos asiat olisivat menneet toisin, Ari olisi ollut mukana seuraavassa kuvassa. Mutta hän tiesi, että niin ei tapahtuisi. Tämän illan jälkeen hän ei olisi enää osa tätä perhettä. Ari istuutui taulujen alla olevalle sohvalle odottamaan ja mietti, mitä tekisi, kun pomo lopulta tulisi paikalle. Hermostuneena Ari rummutti kantapäillään lattiaa ja nojasi kyynerpäillään polviin. Hän tuijotti käsiään joissa oli nuoren miehen verta. Ari kävi aiemmin päivällä tutun asiakkaan luona heidän tavallisella tapaamispaikalla. Tällä kertaa asiakas toi kaverin mukanaan. Asiakkaan kaveri halusi, että Ari tutustuttaisi hänet Miguelille ja asiakkaan kaveri sekosi, kun sai kieltävän vastauksen. Hän hyökkäsi nyrkit ojossa Arin kimppuun eikä Ari tiennyt makasiko se nulikka yhä siellä sillan alla tajuttomana. Sen Ari tiesi, että muutama nulikan hampaista katosi joen virtaan. Myöhemmin, kun Ari oli ollut menossa kotiin hänelle soitettiin tuntemattomasta numerosta. Soittaja sanoi, että Arin pitäisi tappaa Miguel. Jos Miguel ei ole kuollut aamuun mennessä, Arin vaimo maksaisi siitä korkean hinnan. Ari ei ehtinyt kysyä kuka häntä kiristi, kun puhelu jo sammui. Heti perään hänelle tuli viesti, jossa oli osoite. Ari tunnisti alueen heti. Se kuului toiselle jengille, jonka kanssa Arin perhe on aina ollut ongelmassa. He luultavasti pitivät Arin vaimoa osoitteessa vankina. Ari vihasi jengi sanaa. Hän ei nähnyt ihmisiä ympärillään jengiläisinä vaan perheen jäseninä. Nyt hänen piti valita kahden perheen väliltä. Hänen täytyisi valita joko perhe, jonka hän on tuntenut kuusi vuotta ja joka on tukenut häntä kaikkein vaikeimpina aikoina. Tai valita tuleva perhe. Hän oli tuntenut vaimonsa kaksi vuotta, joista toisen he ovat olleet naimisissa. Muutaman kuukauden päästä heille syntyisi vauva. Päätös oli samaan aikaan helppo sekä vaikea. Valinta oli helppo, mutta teon toteuttaminen tulisi olemaan murskaavaa. Ari ei kertonut tilanteesta Kellylle, koska tiesi ystävän auttavan häntä. Eikä Ari halunnut pilata Kellyn välejä tämän perheen kanssa. Arin mahassa muljahti, kun huoneen ovi aukesi. Muutaman sekunnin ajan hän kuuli kaukana pauhaavan musiikin. "Iltaa, Ari." Miguel sanoi ja käveli tuolinsa luokse. "Kelly kertoi, että sinulla on minulle asiaa." Hän sanoi ja katsoi Aria ennen kuin istuutui. Arin kädet alkoivat samantien hikoamaan. Hänen pitäisi tappaa tuo mies. Perheen pää, joka on aina pitänyt hänen puolia. Miehen, jonka ansiosta hän pystyi elättämään itsensä ja vaimonsa. Miguel ei osannut edes aavistaa sitä, mitä Ari suunnitteli. Muuten hänen kaksi henkivartijaa olisivat tulleet huoneeseen myös. Pelkkä ajatus Miguelin murhaamisesta sai Arin voimaan pahoin. Jos hänellä olisi ollut kolmas vaihtoehto, hän olisi valinnut sen. Mutta hänellä ei ollut. Hän tappaisi Miguelin. Kyseessä oli hänen vaimon ja tulevan lapsen henki. Kuului sytyttimen ääni, ja huone täyttyi tupakan savusta ja hajusta. Miguel heitti Arillekin yhden savukkeen, mistä hän oli kiitollinen. Hän sai täriseville käsilleen hetkeksi tekemistä. "Oletko joutunut ongelmiin?" Miguel kysyi, ja Ari huomasi pomon katsovan hänen verisiä käsiä. "Jos joku asiakas on aiheuttanut ongelmia, niin kerro vain hänen nimi. Lähetän jonkun selvittämään

asian." "Ei tarvitse." Ari sanoi. "Tai siis annoin sille kakaralle jo läksytyksen." "Mitä asiasi sitten koskee?" Ari yritti keksiä, miten tappaisi pomon. Hän halusi tehdä sen nopeasti. Tämä mies ei ole tehnyt hänelle ikinä mitään pahaa. Päinvastoin. Hän antoi Arille kodin ja perheen. He kaikki pitivät toistensa puolta tilanteessa kuin tilanteessa. Jokainen heistä yritti suvaita jopa Miguelin pojan käytöstä. Kukaan ei koskaan sanonut hänelle mitään, vaikka kaikki tiesivät pojan olevan sairas ihminen. Kuinka monen muun elämän Ari tuomitsisi jos tappaisi Miguelin ja hänen pojasta tulisi perheen pää? "Kerron ihan pian." Ari sanoi ja nousi seisomaan. Hän laittoi vapaan käden taskuun ja tumpasi puoliksi poltetun savukkeen toisella pöydällä olevaan tuhkakuppiin. "Tarkistan vain, että ulkona ei ole ylimääräisiä korvia kuulemassa." Hän lisäsi ja käveli pomonsa taakse ja pysähtyi ikkunalle. Ari raotti sälekaihtimia toisella kädellään ja toisella hän kaivoi taskustaan perhosveitsensä. Pelkkä ajatus sen käytöstä viilsi hänen sydäntä. Hän oli saanut veitsen Miguelilta lahjaksi päivänä jolloin liittyi perheeseen. "Olen pahoillani." Ari sanoi ja aukaisi veitsen. "Niin minäkin." Miguel sanoi hänen takana. Ari kääntyi ympäri valmiina viiltämään, mutta Miguel seiso i hänen takana pistoolin piippu valmiiksi kohdistettuna hänen otsaan. "Toivon, että sinulla on minun pettämiselle hyvä syy." Miguel sanoi ja painoi pistoolin kylmän ja kovan piipun paikoilleen seisahtuneen Arin otsaa vasten. Sitten Miguel poisti aseesta varmistimen. Ari nosti molemmat kätensä ilmaan ja pudotti veitsensä maahan. Hän asteli taaksepäin kunnes tuns i takanaan ikkunan ja sälekaihtimet. "He veivät hänet." Ari sanoi. "Jos en tapa sinua nyt, he tappavat vaimoni. Hän on raskaana." "Sinun olisi pitänyt tulla pyytämään apua, eikä yrittää pettää meitä." Miguel sanoi aseensa yhä osoittaen vakaana Arin otsaan. "Nyt minulla ei ole muuta vaihtoehtoa, kuin tappaa sinut." Miguel sanoi, ja Ari oli näkevinään miehen silmissä surun ja pettymyksen. "Olet ollut minulle kuin oma poika. Hyvästi." Miguel painoi liipaisinta, mistä seurasi kova pamaus, joka sai korvat vinkumaan. Ari ehti juuri ja juuri kyykistyä ennen kuin luoti lensi aseensa piipusta ja rikkoi Arin takana olevan ikkunan. Miguel ei ehtinyt reagoida, kun Ari syöksyi hänen kimppuun ja tönäisi hänet puoliksi pöydän päälle. Ari tarttui Miguelin käteen, joka piteli yhä asetta ja hakkasi sitä pöydän kulmaan niin kauan kunnes miehen ote kirposi ja ase lensi lattialle. "Onko kaikki kunnossa?" Kuului Miguelin henkivartijan ääni huoneen ulkopuolelta. "Tulkaa... Apuun..." Miguel kähisi, kun Ari sai kätensä hänen kaulan ympärille. Miguel pisti kovasti vastaan ja onnistui potkaisemaan Aria vatsaan. Ari horjahti taaksepäin, mutta ei irrottanut otettaan Miguelista, joten he lensivät molemmat maahan. Miguel alkoi ryömimään pistoolin luokse, mutta Ari oli nopeampi. Hän noukki perhosveitsensä maasta ja kyykistyi mahallaan ryömivän miehen päälle. Sitten Ari upotti perhosveitsensä Miguelin niskaan. Arilla ei ollut aikaa miettiä, kun huoneen ovi potkaistiin jo auki ja huoneeseen ryntäsi kaksi aseistautunutta miestä. Ari nousi seisomaan ja hyppäsi valmiiksi rikki näisen ikkunan läpi ja tömähti olkapää edellä pimeän kujan asfaltille. Hän kuuli huoneesta huutoja. Toinen henkivartijoista jäi auttamaan Miguelia, vaikka miehellä ei ollut pienintäkään mahdollisuutta selvitä hengissä. Toinen heistä hyppäsi kujalle ja lähti juoksemaan Arin perään, joka oli jo melkein kujan päässä. Ari pysähtyi vasta, kun saavutti syvängteen, jonne oli jättänyt moottoripyöränsä odottamaan. Hän hyppäsi pyörän selkään ja käynnisti sen. Hän suuntasi kohti osoitetta, jonka oli saanut tekstiviestillä. Kaksikymmentä minuuttia myöhemmin Ari saapui määrän päähänsä ja pysäköi moottoripyöränsä kerrostalon viereen. Matkalla kaupungin halki hän oli vilkuillut vähän väliä olkansa yli ja oli näkevinään perässään mustan mersun. Hän ei ollut varma oliko kyydissä Miguelin miehiä vai joitain muita, jotka vain sattui vat ajamaan samanlaista autoa. Ari kirosi mielessään tajutessaan olevansa nyt koko perheen halutuin mies. Jokainen perheen jäsen halusi päästää Miguelin tappajan päiviltä. Jos Ari jäisi kiinni, hänen kuolema tulisi olemaan pitkä ja kivulias. Astuessaan rähjäisen kerrostalon rappukäytävään Ari ei vielä kään

ollut varma seurattiinko häntä vai ei. Toisaalta sillä ei edes ollut väliä. Hän halusi vain hakea vaimonsa, jotta he voivat paeta. Jonnekin kauas mistä heitä ei löydetäisi. Rappukäytävän nimitaulun mukaan hänen vaimoa pidettiin toisessa kerroksessa. Ari nousi portaat levottomana ja koputti asunnon oveen. "Kuka siellä?" Sisältä kuului etäisesti tuttu miehen ääni. Nopeasti Ari tunnisti miehen mieheksi, joka oli soittanut hänelle. Siitä hän tiesi tullessa oikeaan paikkaan. "Minä täällä. Ari." "Hoiditko hommasi?" Mies ei vaivautunut kertomaan nimeään tai edes tervehtimään. "Onko hän kuollut?" "Kyllä. Päästäkää vaimoni lähtemään." Ari sanoi ja odotti kärsimättömänä. Heidän pitäisi lähteä pian. Jos Aria seurattiin asunnolle oli tulossa suuri joukko vihaisia ja kostonjanoisia ihmisiä. "Nyt!" Ari ärähti, ja löi ovea. Kuului lukon naksahdus ja ovi aukesi. Sen takana seisoj keski-ikäinen mies, joka kääntyi ympäri ja käveli syvälle hämärään asuntoon. "Missä vaimoni on?" "Tule hakemaan." Mies huikkasi olkansa yli. Ari jäi hetkeksi seisomaan ovensuulle. Jokin tässä ei tuntunut hänestä oikealta. Oliko tämä ansa? Epäröiden Ari seurasi miestä asuntoon. Miksi he eivät antaneet Jessikan lähteä? Asunnon lattiat ja seinät olivat likaiset ja rähjäiset, mutta huonekalut ja elektroniikka näyttivät uusilta ja kalliilta. Kuka asunnossa asuikin, hän ei ollut köyhä vaikka asuikin yhdessä kaupungin surkeimmalla alueella. Asukas oli luultavasti Arin lailla diileri tai sitten hän teki jotain muuta hyväpalkkaista työtä. Siitä Ari oli kuitenkin varma, että asukas oli rikollinen. "Missä hän on?" Ari kysyi ja katsoi ympäri olohuonetta. "Haluan nähdä hänet. Nyt." "Asia kerrallaan." Sanoi toinen mies, joka istua rönnötti huoneen nurkassa laiskanlinnassa. "Ensin haluan todisteen siitä, että varmasti hoidit hommasi." Mies naputti suljettua teleskooppipamppua nojatuolin käsinojaan. "No. Antaa tulla." "Ei minulla ole mitään todisteita." Ari sanoi tuntien itsensä typeräksi. Tietenkin he halusivat todisteen siitä, että hän oli suorittanut tehtävänsä. Tässä ei ollut kyse jonkun nulikan kouluttamisesta vaan kokonaisen organisaation pään tappamisesta. "Minulla ei ollut aikaa." Ari sanoi, mikä oli myös totta. Vaikka hän olisi tajunnut ottaa kuvan ruumiista, hänellä ei olisi ollut aikaa siihen. Miguelin henkivartijat olisivat teurastaneet hänet siihen paikkaan. "Miten teit sen?" Mies, joka avasi Arille oven, kysyi. "Puukotin häntä." Ari sanoi ja hänen mielessä vilahti kuva. Hän näki, kuinka Miguel ryömi lattialla, ja kuinka hän upotti perhosveitsensä miehen niskaan. Veitsen, jonka hän oli saanut lahjaksi uhriltaan. Ari kokeili taskuaan ja tajusi, että ei ehtinyt ottaa veistä mukaansa. Se jäi yöklubille. Ei ollut enää epäilystäkään siitä, että tiesivätkö perheen jäsenet kuka Miguelin tappoi. "Minne?" Ari nielaisi palan kurkustaan. Hän alkoi tuntemaan, kuinka adrenaliini hiipui hänen suonistaan ja tilanne alkoi valjeta hänelle. "Niskaan." Hän sanoi, eikä pystynyt katsomaan kumpakaan miestä silmiin. Hän tiesi puukottaneensa Miguelia selkään. "Sinä puukotit häntä niskaan?" Laiskanlinnassa istuva mies naurahti. "Hyvä on. Päästämme sinut vaimosi luokse. Hän odottaa tuolla." Mies sanoi ja heilautti teleskooppipamppuaan parvekkeen ovea kohti. Ari ei jäänyt odottamaan vaan harppoi suoraan sinne. Ulkona oli pimeä, joten Arilta meni hetki nähdä vaimonsa, joka istui parvekkeen nurkassa kätet ja jalat sidottuina. Hänen suun päälle oli liimattu ilmastointiteipin palanen. Kun Ari lähestyi Jessikaa, hän yritti rimpuilla kauemmas. Jessika vapisi ja yritti puhua teipin läpi. "Jessika, kulta. Rauhoitu. Minä tässä." Ari sanoi ja hyssytteli samalla kun kyykistyi niin lähelle vaimonsa kasvoja, että Jessika tunnisti hänet. "Oletko kunnossa?" Ari kysyi ja Jessika nyökytteli. "Satuttivatko he sinua?" Ari kysyi ja tällä kertaa Jessika pudisteli päätään. "Ole pahoillani. Tämä kirpaisee." Ari sanoi ja veti ilmastointiteipin irti yhdellä nopealla liikkeellä. Jessika vinkaisi kivusta ja katsoi Aria silmät kyynelissä. "Mistä on kyse? Miksi he toivat minut tänne? Miksi he eivät päästä minua lähtemään?" "Kaikki on nyt hyvin." Ari sanoi ja antoi nopean suukon vaimonsa otsalle. "Minä hoidin asian. Mennään." Ari auttoi Jessikan jaloilleen ja he menivät yhdessä parvekkeen ovelle. Ari käänsi oven kahvaa, mutta se oli lukossa. Joku oli

lukinnut heidät parvekkeelle. Ari löi ovenkarmia muutaman kerran kunnes yksi miehistä ilmestyi parvekkeen oven toiselle puolelle. "Miksi ovi on lukossa?" Mies hymyili huvittuneena. "Koska emme voi päästää teitä lähtemään." "Miksi?" Ari kysyi ja löi oven karmia uudestaan. "Me odotamme vielä uutisia. Jos todella tapoit pomosi, niin teillä ei ole hätää. Pääsette lähtemään heti, kun saamme varmistuksen, että hän on todellakin kuollut." Ari ärähti. Hän suunnitteli jo rikkovansa ikkunan, mutta Jessika tarttui häntä kädestä ja veti Arin kauemmas ovesta. He istuutuivat tuoleille, jotka oli sijoitettu pienen pyöreän pöydän molemmin puolin. "Mistä hän puhui?" Jessika kysyi hiljaa alahuulen väpättäen. "Mitä on tapahtunut? Miksi olet noin verinen?" Jessika kysyi nähdessään Arin veriset kädet. Ari nojasi kyynerpäillään polviinsa ja tuijotti käsiään, jotka alkoivat tärisemään koko ajan voimakkaammin. Hetken hän yritti pitää itsensä kasassa, mutta lopulta luovutti. Teko ja teon seuraukset alkoivat kirkastumaan hänen mielessä. Hän oli elänyt tämän päivän, kuin jonkinlaisessa transsissa. Aina puhelusta lähtien. Hän oli ajatellut vain, että hänen täytyi pelastaa vaimonsa ja tulevan lapsensa henget, vaikka se tarkoitti toisen perheen pettämistä. Hän oli aina halunnut pitää Jessikan organisaation ulkopuolella. Hän tiesi, että Jessika voisi joutua sen takia vaaraan, mutta vaikka hän kuinka yritti, tässä oli lopputulos. "Minä..." Ari aloitti puhumaan, mutta ei saanut sanoja suustaan. Hän mietti, miten aviopuolisolle kerrottiin, että oli itse rikollinen? Kuinka kertoa, että toinen joutui hengenvaaraan, koska oma elämä oli vaarallista? Ari yritti keksiä sanoja, mutta niitä ei tullut. Hän sai sanotuksi vain: "Meidän täytyy kadota." "Mutta, miksi?" Jessika kysyi. "Mihin olet sekaantunut?" Ari veti syvään henkeä ja keräsi voimia. "Minä tapoin tänään ihmisen." Hän sanoi, eikä pystynyt katsomaan vaimoaan silmiin. "Sinä teit mitä?" Jessika sanoi karhealla äänellä. "Miksi?" "Minun oli pakko." Ari sanoi hiljaa. "Muuten nuo olisivat tappaneet sinut." Hän lisäsi ja nyökkäsi asuntoa kohti. Kaikki sanoivat aina, että ensimmäinen tappo oli kaikista vaikein. Arista se ei tuntunut niin vaikealta teko hetkenä, mutta nyt jälkeinpäin hän tunsu paksun ja painavan varjon nielevän hänen ajatukset. Nyt kun hän alkoi ajattelemaan kaikkia niitä ihmisiä, jotka jäivät kaipaamaan Miguelia ja ihmisiä, jotka joutuisivat ongelmiiin, koska perheen tuleva pää oli sairas nuori mies. Ari kamppaili henkisesti. Hänellä oli vaikeuksia päättää tekikö oikean valinnan. Mutta kun hän nyt katsoi raskaana olevaa vaimoaan, hänen oli helpompi hyväksyä tekonsa. "Kenet sinä tapoit?" Jessika kysyi pelottavan tyynellä äänellä ja laskeutui polvilleen Arin eteen. "Minä tapoin... Tapoin..." Ari ei pystynyt sanomaan sitä. Hän pyyhki kyyneleet silmäkulmistaan. Jessika laittoi kätensä Arin poskille ja katsoi häntä suoraan silmiin. Ari yritti katsoa muualle, mutta Jessikan ote oli tiukka. "Me selviämme tästä. Yhdessä." Hän sanoi, eikä Ari osannut lukea hänen ilmettä. Jessika näytti käyvän läpi kokonaista tunteiden kirjoa, mutta sen Ari ymmärsi, että Jessika olisi hänen tukena. Hän ei jättäisi Aria. He voisivat muuttaa toiseen kaupunkiin. Tai toiseen maahan. Ari oli tienannut viimeisten vuosien aikana niin suuren summan rahaa, että he voisivat mennä minne ikinä halusivat. He pärjäisivät kyllä. He painoivat otsansa yhteen ja odottivat hiljaisina. Uutisten pitäisi saapua pian. Suuren organisaation pomon kuolema oli iso asia. Uutiset Miguelin kuolemasta leviäisivät kuin kulovalkea. Mutta sitten lähettyviltä kuului lähestyvän auton ääniä. Jessika nousi seisomaan katsoakseen tielle, mutta Ari veti hänet äkisti alas ja käski olla hiljaa. He kuuntelivat, kuinka auto pysähtyi kerrostalon viereen ja auton ovet aukesivat ja paukahtivat sitten taas kiinni. Alhaalta alkoi kuulumaan miesten puhetta. "Darion näki hänen menevän tuonne. Toiseen kerrokseen." Joku miehistä sanoi. "Käy hakemassa se pullo." Toinen käski, ja Ari näytti Jessikalle merkkiä pysyä kyyryssä. Hän meni itse parvekkeen ovelle pysyen koko ajan kyyryssä. Sisällä asunnossa joku oli laittanut radion päälle, eikä Ari uskaltanut koputtaa ovea. Häntä pelotti, että alhaalla olevat miehet kuulisivat sen joten hän palasi Jessikan luokse. "Haluatko sinä hoitaa tämän? Olet aina ollut

meistä se parempi heittäjä." Ensimmäisenä puhunut mies sanoi. "Ihan miten vain." Sanoi kolmas ääni, joka kuului nuorelle miehelle. Luultavasti Aria hiukan nuoremmalle. "Anna tulta." Nuori mies sanoi ja Ari odotti jännittyneenä. Hän piti Jessikaa kädestä kiinni ja yritti pysyä rauhallisena, jotta Jessika ei alkaisi panikoimaan. "Savusta se paskiainen ulos." Sanoi yksi miehistä. Silloin Ari tajusi, mitä alhaalla olevat miehet aikoivat. "Mitä he tekevät?" Jessika kuiskasi hiljaa. Hän sai vastauksen nopeasti, kun asunnon sisältä kuului lasin rikkoutumisen ääntä, ja heti perään huutoja. Ari haistoi savun jo ennen kuin kukaan ehti sisällä asunnossa huutaa, että siellä palaa. Ari unohti varovaisuuden ja meni hakkaamaan parvekkeen ovea. Hän näki, että tuli levisi ympäri olohuonetta, eikä sisällä näkynyt enää ketään. Kaikki olivat paenneet liekkejä, jotka nielivät kaiken tieltään. Ari voisi hajottaa parvekkeen oven ikkunan, mutta tuli levisi liian nopeasti. He eivät pääsisi edes puoleenväliin olohuonetta. He olivat jumissa. "Mitä me teemme?" Jessika kysyi yhä kyyryssä. Alhaalla kuului huutoa, naurua ja laukauksia. Ari katsoi kaiteen yli. "Me voimme hypätä." "En usko, että se on hyvä idea. Me olemme toisessa kerroksessa." "Mutta asunto palaa. Meillä ei ole muuta vaihtoehtoa." Ari sanoi savun luikerrellessa parvekkeelle kaikista pienistä koloista ja raoista. Ari kurkisti parvekkeen kaiteen yli uudestaan. Alapuolella oli ruusupuska. Pudotukseen ei kuulisi, mutta jalat eivät ehkä kestäisi. Ari meni parvekkeen oikealle reunalle ja näki seinällä rännin. "Odota hetki." Hän sanoi ja kiipesi kaiteelle. "Yritän löytää sinulle jotain, minkä päälle voit hypätä." Hän sanoi ja hyppäsi. Hän tarttui seinään kiinnitettyyn valkoiseen ränniin ja hänen onnekseen se kesti hänen painon. Ari puristi sitä ja liukui maahan turvaan. Samantien, kun Arin jalat koskettivat maata, hän etsi katseellaan jotain, minkä hän voisi työntää parvekkeiden alle, mutta ei löytänyt mitään. Ylhäältä kuului Jessikan yskimistä. Aika alkoi olla lopussa. Ari vilkaisi talon kulman taakse, mutta sielläkään ei ollut mitään, mikä auttaisi. Hän palasi takaisin parvekkeiden alle. Jessikan oli pakko hypätä. Ari voisi yrittää ottaa hänet kiinni. Se pehmentäisi Jessikan pudotusta. Mutta silloin Ari näki Jessikan liukuvan ränniä pitkin alas samalla tavalla kuin hän oli itsekin liukunut. Jessika laskeutui sulavasti jaloilleen ja vilautti nopean hymyn. "Kolme vuotta telinevoimistelua ylä-asteella." Hän sanoi. "Ihme kyllä pystyn vielä tuollaiseen." Ari vastasi hymyyn ja he molemmat lähtivät juoksemaan. He pysähtyivät vasta, kun olivat varmoja siitä, että heitä ei seurattu. Muutaman korttelin päässä he pysähtyivät ja katselivat kaukaisuudessa näkyvää oranssia hehkua. Tulipalo oli levinnyt laajalle alueelle. Ari ei uskonut, että savustajien oli ollut tarkoitus aiheuttaa niin suurta vahinkoa. He luultavasti halusivat vain savustaa Arin ulos asunnosta. He kuulivat sireenien ääniä ja pian oranssiin hehkuun sekoittui sinisiä ja punaisia valoja. Ari ja Jessika jatkoivat matkaa kotiin hiljaisina. He molemmat tiesivät, että tämä olisi viimeinen kerta, kun he astuisivat kotitaloonsa. Heidän oli pakko lähteä, mutta ensin he kävivät hakemassa talosta kaiken tarpeellisen. Kaikki heidän rahat olivat siellä jemmassa. Jessika halusi välttämättä hakea myös valokuva albuminsa, jossa oli kuvia hänen koko elämästä. He ottivat mukaansa kaiken tarpeellisen, jonka saivat tungettua matkalaukkuihin. Ari meni pimeään keittiöön ja pysähtyi. "Jessika. Käy peseytymässä tulen pian perässä." Hän sanoi nähdessään tutun perhosveitsen keittiön pöydällä. Se oli lyöty pystyyn puupintaan. "Tiedän, että olet täällä. Mitä sinä haluat?" Ari sanoi ja naksautti keittiön valot päälle. Pimeästä olohuoneesta lähestyi tumma ihmishahmo. "Nyt sinä sen teit." Kelly pysähtyi muutaman metrin päähän Arista järkyttyneen näköisenä. Ari oli yllättynyt, kun hänen ystävä ei ollut vihainen tai tulistunut. "Miksi? Miksi teit sen?" Ari vilkaisi yläkertaan johtaviin portaisiin. Yläkerrasta kuului suihkun ääntä. "Tein sen hänen takia. Perheeni takia." Ari sanoi. "Minua kiristettiin hänen hengellä." "Jos sinua ei olisi kiristetty, olisitko tehnyt sen?" "En tietenkään." Ari sanoi. "Minulla ei ollut vaihtoehtoa. En ole iloinen tai ylpeä teostani. Voit viedä tuon veitsen heille jos haluat. En halua sitä." "Ei." Kelly

sanoi. "Haluan, että sinä pidät sen. Haluan, että sinä muistat tämän päivän ikuisesti. Mutta muuten olet minun puolestani vapaa lähtemään. Veli." Ari meni pöydän viereen ja irrotti veitsen siitä. Terä oli yhä kuivuneen veren peitossa. "Tule meidän mukaan. Vai haluatko olla yhä täällä, kun Miguelin poika ottaa vallan? Sinä tiedät minkälainen hän on." "Tiedän. Mutta en voi lähteä. Jos karkaan nyt, he epäilevät, että minulla oli arpani pelissä. Enkä voi asettaa veljeäni ja vahempiani sellaiseen vaaraan." "Ymmärrän." Ari sanoi. Silloin Kelly astui lähemmäs ja halasi Aria. "Pidä itsestäsi huolta. Ja tulevasta perheestäsi myös." Hän sanoi ja taputti Aria selkään. "Kuin myös." Ari sanoi takaisin ja katseli ystävänsä perään, kun tämä poistui huoneesta ja sitten koko talosta. "Hyvästi. Veli."